

paigaks; ja kui keil olli müdud, tussin seält ärra ja läin nüüd möda maad ja ellan inimeste armust. Ei tea, kas saun on weel alles, wõi ei — tahhagi ennam ta sisse minna. Korjaks agga surm mind sest häddast ärra, — kes wõiks mind muido weel aidata!”

Se olli Roido Petri luggo ja sellega olli ta minno ees omma süddame lahti teinud et wõis siisse wadata, — waele, pinneda, surmud süddame sisse! — Se on selge: Petri keige surem hädda olli, et ta ellas ilma Jummalata, tedda ei kartnud, egga armastanud egga temma peale ei lootnud. Waelem ei wõi legi inimenne olla. Omma naesega ta ei nõudnud mitte keige esmalt Jummalat rifi, waid esite rahha, wiiskümmend rubla, siis wast tahtis hinge eest murretseda. Rahha olli temma melest keige kallim, sedda ta minnuga rälides nimmetas ühtepuhko, agga Jummalat nimme ma temma suust ei kuulnud. Rahha olli Petri Jummal, agga selle jummalat kohta ei sünni tunnistada: „siina olled minno warjopail, minno oesa iggawestel!” Se on pettis jummal: selle läes tedda on, selle sees kaswatab pääw päwast ahnust! ja kui temma läest ärralõppeb, jättab ommeti ahnusse juurt sisse, — agga sest kaswab siis üllesse keitsuggo kurja, luida apostel ütleb (1 Tim. 6, 10): Rahha ahnus on keitide kurja asjade juur, mis mõningad on püüdnud ja usust ärra efsinud ja on isse enast paljo walluga läbbi pistnud! — Roido Petri luggo tunnistab mulle et se sanna sulla tössi. Ahnus teggi tedda wallelikkus ja sallalikkus, et ta keige omma Jum-

mala kartmatta kombetega ommeti arwas Jummalat pole hoidma ja sest küll ollema, kui wahhest Jessa-meie lugges, korra pärrast lauale tulli ja arwaste firritus läis, olgo küll et seal maggas ehk ilka hõbbemat ja muud ilmo warra meles kandis. Ahnus täitis temma süddame nenda, et kui ta pärrast poegade süündimist kõrtsi ennam tahtnud minna waid töga jälle rikkust püüda, sedda mele-parrandamisjeks nimmetas ja selle peale uhke olli; agga ei pannud tähele et se ei olnud muud, kui et ahnusse kurrat wina kurradi wälja ajas ja jälle temma sees hakkas wallitsema, luida ennegi. — Ahnus olli se, mispärrast õiget armastust ei olnud mehhe ja naese wahhel. Rahha ühhendas nende süddamed! Kui rahha ei olnud ehk wähhenes, siis armastuse pael katkes. Agga kui mees ja naene ühheskoos Jummalat armastawad, siis on nende ennest wahhelgi jädaw armastus, se saab ajalikko hädda ja willetsussega ilka findlamaks, se kannatab pitka melega, se annab andeks. Peter ja temma naene sedda armastust ei tunnud, sellepärrast teine lükkas jii teise peale ja iggawest panni enast õigeks. — Ahnus telas neid, omma lapsi risti-rahwa kombel kaswatamast. Raste jures naad ei mõelnud mu asja, kui tö ja kasso peale. Otsetui holega kaswatakse jälgo ehk wärsti, antakse hästi süla ja jua, et tuggewaks sawad — nenda seal teggid lastega, nago ei olleks neil ellawaid hingesid rinnus olnud. — Ahnusega püüdsid ommale warra korjata, agga said selgeste tunda, et maailma warra on ladduw.